

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.929 van 25 november 2014
in de zaak A. 214.028/XIV-36.017**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 oktober 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 129.966 van 23 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 oktober 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. In het eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en

870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat hij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is hem een “Identity Certificat” (hierna: IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen en dat, in zoverre verzoeker volhoudt dat de smokkelaar zijn IC heeft afgenomen, niet kan worden ingezien waarom hij een smokkelaar zou hebben betaald indien hij legaal kon reizen, dat niet kan worden ingezien waarom hij zijn authentieke reis- en identiteitsdocumenten zou afgegeven terwijl hij bekend is met het belang om geldige identiteitsdocumenten te bezitten en dat hij niet verklaart waarom hij in België, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België, geen duplicaat van zijn IC kan aanvragen. Ook wat betreft de vrees voor refoulement baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het non-refoulementprincipe in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet, dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten en dat, indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, hieruit alsnog niet concreet en gedocumenteerd kan blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nog op dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij China heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zodat nog de vraag is wat hij vreest bij een terugkeer naar China. Zoals in het bestreden arrest terecht wordt opgemerkt, zijn de zaken voor het EHRM waarnaar verzoeker verwijst eenvoudige verzoeken om informatie aan de in het geding zijnde partijen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en het feit dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en hij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve

werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij boven de door hem aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoeker heeft bijgebracht in zijn verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoeker heeft aangebracht in zijn beoordeling betreft. Zo wordt onder meer in punt 2.22 van het bestreden arrest verwezen naar de stukken B.4 en B.2 die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en in punt 2.24 naar stuk B.5 bij zijn verzoekschrift. In datzelfde punt 2.24 merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook nog op dat “de door verzoeker aangebrachte informatie [...] gedeeltelijk [werd] verwerkt in deze COI”. In punt 2.30 van het bestreden arrest merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en in punt 2.25 van het bestreden arrest besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie de vaststelling betreffende de socio-economische situatie van Tibetanen in India niet vermogen te wijzigen. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoeker heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Verzoeker voert tevens aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op geen enkele wijze antwoordt op zijn argumentatie betreffende zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China. Verzoeker gaat echter voorbij aan de concrete motivering in het bestreden arrest waarin wordt vastgesteld dat hij over een verblijfsrecht beschikt in India, dat hij naar India kan terugkeren en dat Tibetanen in India geen risico lopen te worden overgeleverd aan de Chinese autoriteiten.

Verzoeker stelt nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de debatten had moeten heropenen betreffende verzoekers vrees voor vervolging in geval van een eventuele terugkeer naar China omdat de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker erkende bij een terugkeer naar China. Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 774 van het Gerechtelijk Wetboek, kan worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet betreffende zijn legaal verblijf in India en de vrees voor refoulement. Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht, niet gebonden door de motieven van de commissaris-generaal. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met zijn financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding. Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtpraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. In casu is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftwintig november tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams